LA COCIERI SE LUPTĂ ÎN LIPSA COMISIILOR DE CONCILIERE

La 3 martie, întorcîndu-se de la New York, președintele Snegur declara că situația din Transnistria va fi soluționată pe cale pașnică. Declarația era făcută la București exact în timpul ce la Cocieri, sat moldovenesc de pe malul stîng al Nistrului, se dădeau lupte crîncene.

Se știe deja că locuitorii acestui sat au pus mîna pe 70 de pistoale automat sustrase din unitatea militară dislocată aici. Am încercat să aflu ce i-a determinat pe localnici să ia arma în mînă. Răspunsul l-am aflat abia după ce am trecut pe întuneric gheața Nistrului (mai exact - a lacului de acumulare de la Holercani) și împreună cu un detașament special de poliție am pătruns în sat. (De altfel, gardiștii în mîna cărora se află digul au deschis zăgazul să curgă apa din lac - cu gîndul că gheața ce se lasă la fund să plesnească, împiedicînd trecerea detașamentelor noastre de poliție. Podurile fiind blocate, n-ar fi existat nici o trecere spre satul atacat de gardiști și cazaci).

Ce s-a întîmplat la Cocieri? Oamenii cu care am stat de vorbă mi-au spus că paharul răbdării s-a umplut. Mai ales după evenimentele de la Dubăsari de la 1 martie. Sătenii au înțeles că în zilele viitoare vine și rîndul lor, că gardiștii vor ataca satul și vor face la Cocieri o baie de sînge, că starea excepțională decretată de Smirnov în raionul Dubăsari e un pretext de a se răfui cu localitățile rebele. Satul Cocieri e una dintre aceste localități.

Localnicii îmi spuneau cu revoltă ce cred ei despre actuala conducere de la Chișinău. Politica ineficientă de formare a comisiilor de conciliere, în timp ce pe malul stîng mor oameni, înseamnă trădare. Chișinăul a rămas surd la toate apelurile lansate de oamenii de aici. Se crease o situație disperantă. Mercenarii tiraspoleni înaintau spre sat, conducerea Moldovei luase apă în gură. Unica soluție era să pui mîna pe arme și să-ți aperi casa, familia, satul.

Gardiștii au năvălit din două direcții: din față - pe drumul de la Dubăsari și din spate - din unitatea militară. Trebuie menționat faptul că tov. Batura, comandantul unității, i-a trădat pe sătenii în modul cel mai perfid. Promițîndu-le neutralitatea, i-a chemat și i-a găzduit pe gardiști în cazarmele unității. Astfel cocierenii au fost atacați din spate.

Mașinile blindate ale gardiștilor au ieșit din unitatea militară și se mișcau spre centrul satului. Sătenii nu bănuiau încă nimic cînd gardiștii au început să tragă din mitraliere. Trăgeau în oameni pașnici, neînarmați, nevinovați, trăgeau în bătrîni, femei și copii. Doar ei au rămas la acea oră în sat. A fost împușcată o mamă ce mergea pe șosea cu copilul de mînă. Au fost împușcați doi bărbați. Fără să-și dea seama ce se întîmplă.

Gardiștii au atacat sediul poliției și clădirea școlii. În cealaltă parte a satului, la cimitir, se dădea o adevărată luptă.

Situația devenise critică: oamenii îngroziți părăseau satul și, pe gheața Nistrului, treceau pe malul drept. Ei i-au implorat cu lacrimi în ochi pe polițiștii aflați acolo să treacă Nistrul și să-i apere de măcel.

În urma unei lupte ce a durat vreo 40 de minute trupele speciale de poliție au eliberat unitatea militară. Gardiștii au părăsit în grabă locul luptelor.

Conform unor date neconfirmate, la Cocieri au fost înregistrate victime: 3 locuitori ai satului și 5 gardiști. Situația rămîne tensionată. Se presupune că gardiștii pregătesc un nou atac asupra satului.

Val BUTNARU

Cocieri, 3 martie